

τὴν λειτουργίαν της. "Η διεύθυνσις θ" ἀνατεθῇ πιθανότατα εἰς τὸν κ. Λαζαράκαν.

— Ο κ. Ιω. Πετρώφ ὁ ἐκ Μόσχας ἐδωρήσατο εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς τὴν βιβλιοθήκην του ἐκ 300 τόμων, ἵνα φυλαχθῇ ὡς μαρτύριον τῶν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας συγγραφικῶν του ἀγώνων. "Ἐν αὐτῇ καταλέγονται συγγράμματα σπάνια, ἐθνολογικῆς κυρίως ὥλης..

— Εἰς τὸ Δηξοῦρι ἐγένετο φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ προ τριετίας θανότος σατυρικοῦ ποιητοῦ Μικέλη Ἀβλίκου, τὴν πρωτομαγιάν. Ἐπὶ τοῦ τάφου του ὥμιλησεν ὁ κ. Θ. Μομφεράτος καὶ ἀπήγγειλε στίχους ὁ κ. Γ. Δαλλαπόρτας. Προσεχώς θὰ ἐκδοθῶνται βιβλίον τὰ σατυρικὰ καὶ λυρικά ποιήματα του μετὰ βιογραφικῶν καὶ κριτικῶν σημειώσεων.

— Ο Ἀβερωφειος Δραματικὸς Διαγωνισμὸς τοῦ Φεδείου Ἀθηνῶν ὑπέστη μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν νέαν του προκήρυξιν διὰ τὰ ἔτη 1918—1919 ἐπὶ νέων καὶ λογικωτέρων βάσεων. Λείπουν εἰς τὸ ἔπειτα περιορισμοῦ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἔργων εἰς τὴν κριτικὴν Ἐπιτροπῆν, ἡ γνωστὴ δήλωσις ἐπὶ τῶν Προγραμμάτων ὅτι «μετέχουν τοῦ Ἀβερωφειος» κτλ. Μετέχουν αὐτοδικαίως τοῦ Διαγωνισμοῦ δλα τὰ ἀνέκδοτα πρωτότυπα ἔργα, τὰ ἀναβίβαζομενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1918—31 Δεκεμβρίου 1919. Δύναται δὲ νὰ μετάσχουν ἐπίσης καὶ τὰ ἀπὸ 1 Ιανουαρίου 1918 διαδεχόμενα ἔργα, ἀν ἀναβίδαζθῶν ἀπαξ τούλαχιστον μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1919. Η γεα κριτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Σίμον Μενάρδον, Ιωάννην Ζερβὸν καὶ Παύλον Νιζβάναν.

— Τὸ Κόντειον φιλολογικὸν διαγωνισμα παρετάθη μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1920. Θέματα εἶναι τὰ ἔπειτα:

1) Τὰ παρ' Εὔσταθίῳ, ἐν ἄπαισι τοῖς συνγράμμασιν αὐτοῦ, οτοιχεῖα τῆς τότε λαλουμένης γλώσσης ἐν σχέσει πρὸς παλαιότερα καὶ μεταγενέστερα.

2) Αἱ γλωσσικαὶ σπουδαὶ τοῦ Ἀθηναίου καὶ τοῦ Πολυδεύκους.

3) Η γλώσσα των ποιητῶν τῆς Ἀττικῆς κωμοδίας, ἀρχαίας, μέσης καὶ νέας.

— Εν τῇ Μεγ. αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ κ. Σκιᾶς ἡ ἔκθεσις τοῦ Σεβαστοπούλειον γλωσσικὸν ἀγῶνος. Ἐβραεύθη ὁ φοιτητής κ. Ε. Ιωάννον. Ο κ. Σκιᾶς ἀνεκίνησε τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, ὑπεραμυνθεὶς πειστικῶς τῆς ἀγνῆς καθαρευούσης.

— Ο διευθυντὴς τῆς Ἐθν. Πινακοθήκης κ. Ζ. Παπαντονίου ὥμιλησεν πρὸς τοὺς ἐν Συνεδρίᾳ συνελθόντας ἐκπαιδευτικοὺς ἐπιθεωρητὰς περὶ τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ εἰδικῶς περὶ τῶν τριῶν σχολῶν, τῶν ὁποίων ἔργα ὑπάρχουν εἰς τὴν Πινακοθήκην, τῆς Ἐνετικῆς, Φλωρεντινῆς καὶ Φλαμανδοολανδικῆς. Ἡτο ἐν μάθημα αἰσθητικῆς, ἐπεξηγητικῆς τῶν γλαυκητικῶν ἔργων τῆς Ἀναγεννήσεως, πρωτοτύπων καὶ ἀντιγράφων, τῶν κοσμούντων τὴν Πινακοθήκην, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ἐγένετο ἡ διάλεξις.

— Εἰς τὴν Ρώμην εὐφημότατος λόγος γίνεται περὶ τοῦ ὑψηφόνου κ. Οδυσσέως Λάππα. Οἱ κριτικοὶ τὸν χαρακτηρίζουν ὡς «λίρικο σπίντο». Ιδίως εἰς τὴν «Κάρδμεν» θριαμβεύει μὲ τὴν σπανίαν δραματικὴν φωνὴν του, τὴν ἐκφραστικότητην. Τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ἐπὶ σκηνῆς τῷ 1914 ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου καὶ κατόπιν ἐπαιξεν εἰς διαφόρους Ιταλικὰς πόλεις. Ἐγει παῖξῃ ἐπτὸ μελοδράματο ἔως τώρα. Προσεχώς μεταβαίνει εἰς Ἀμερικήν, ὅπου θὰ λαμβάνει 3000 δραχμ., καθ' ἑστέραν. Καὶ εἰν Λονδίνῳ, ὅπου ἡδη παῖξει, ἐκρίθη εὑμενέστατα.

— Ἐωράσθη ἡ 75ηρίς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς. Ο διευθυντὴς αὐτῆς ἀρχ. κ. Χρ. Παπαδόπουλος ὥμιλησε περὶ τοῦ

ἔργου της. Ἐκ τῆς σχολῆς ἐξῆλθον μέχρι τοῦ 1970 μαθηταί. Ἡ περιουσία τοῦ ἰδρύματος 900,000 δρ. ἀνήλθεν εἰς τὴν ἐκατομμύρια.

— Ο ἐν Παρισίοις ἐσχάτως ἀποβιώσας Ν. Ξελδές, ἐκτὸς τῶν 300,000 δρ. καὶ τῆς βιβλιοθήκης του, τὰ ὅποια δωρεῖ εἰς τὸν «ιαρνασσόν», κατέδια τῆς διαθήκης του δύο μεγάλας προσωπογραφίας τοῦ Ἀλφρέντ - ντέ - Μυσσε καὶ τῆς ἀδελφῆς ἔργα τοῦ ζωγράφου τῆς αὐτῆς φωταυτικῆς ἐποίησης. Κεδένες, εἰς τὴν Ἐθν. Πινακοθήκην. Ἐπικατέλιπεν ἐν Πατωμαρχικὸν συγγένιον ἐπὶ μερινῆς, ὡς καὶ ἐν Πρακτικὸν τῆς Ἐθνοσυνελεύθερης την Εθνολογικὴν καὶ Ιστορικὴν Ἐταιρείαν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ,

Ἐπιτροπαὶ ἀδρανεῖς

«Υπάρχει ἐπιτροπὴ ἐκατονταμελῆς μὲ παραδασιαὶ, εἰδικάς λεγομένας ὑπεπιτροπάς, διὰ τὸν τασμὸν τῆς Ἐκατονταετηρίδος τῆς Ἐλλ. Ἐπαναστασίας. Συμπληροῦται ἐπος ἀπὸ τῆς συστάσεώς καὶ ἐπὶ τῇ ἐπεισίῳ αὐτῇ ἐδωτῶμεν : Τί γίνοται κάμουν; Σιγὴ καὶ βιθύ μυστήριον καλύπτει ὑπαρξίαν των. Τόσα σέδια διαλαληθέντα, ἀπνάστητα λημαριούν. Οὕτε μίαν ἔσοδήν δὲν ἡμποροῦμεν κακάμωμεν :

Παρεπίτροπος

Δάσκαλε ποὺ δέδασκες...

Μετὰ τὸν κ. Πολίτην, ὅστις ἐτράβηξε δυνατὰ αὐτὰ τῶν μαλλισῶν καὶ ἀλλος συντομότερης, Παλαμᾶς ὅστις πρὸ πολλοῦ νοσταλγεῖ τὴν καθαρισμοῦ, ἀρχίζει νὰ ἀπογοητεύεται ἀπὸ τὰς μαλλιάς ἀνησυχίας. Καὶ ἀνησυχησαν ἐν νέους οἱ χυδαῖοι καὶ τὰς ἀνησυχίας των διηρμήνευσεν ὁ ακαθηρηνὸς κ. Κάκηστος Καμπάνης, νεοφύτων μαλλιαρός — ὄνοματι καὶ πράγματι μὲ τὰ μαλλιά εἴδει πόλκας. Ἐρωτήσατε τὸν, παρακαλῶ. Διατροφὴ ἔχει κηρυχθῆ κατὰ τῆς καθαρευούσης, γενναντίον της εἰς . . . καθαρεύουσαν ;

Ταχιδρόμος

Δεὶ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

«Η Ζάν Δ' »Αρκ ὠνομάσθη ὑπὸ τῆς Καθολικής Εκκλησίας ἀγία. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῆς ἐρωτήθη πόσιται νὰ μὴ ἀνακηρυχθοῦν ἄγιοι ὑπὸ τῆς ἰδρύσεως Εκκλησίας ὁ παγκονιούσθεις Πατριάρχης Γερμανοῦ Ε'. καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος; «Η Ζάν Δ' »Αρκ ὠρήθη ὅτι ἔκαμε μαύματα. «Ἀλλὰ μήπως ὁ Διάκος δέν ἦτο ὁ πρόδρομος τοῦ θαύματος, τὸ ὅποιον γεται Ελληνικὴ Ἐθνεγερσία :

Λατκός

Τὸ Ἀθηναϊκὸ τραγοῦδε

Κύριε Διευθυντά,

«Υπὸ τῆς Ἐταιρείας τῶν Θεατρικῶν συγγραφετοκεηρύχθη δεύτερος διαγωνισμὸς πρὸς σύνθετον τραγουδιοῦ. Ἡκούσατε κανένε τὸ τραγουδοῦν πουθενά;

Αμοιδος